

5. neděle v mezidobí C

*Mistře, celou noc jsme se lopotili,
a nic jsme nechytili.
Ale na tvé slovo spustím síť. (Lk 5,5)*

První čtení

Izaiáš 6,1-2a.3-8

Toho roku, kdy zemřel král Uzijáh, viděl jsem sedět Pána na vysokém a vznešeném trůnu, lem jeho (roucha) naplňoval svatyni. Nad ním stáli serafové. Jeden volal na druhého: "Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů, celá země je plná jeho slávy." Čepy prahů se chvěly tímto voláním a dům se naplnil dýmem. Tu jsem zvolal: "Běda mně, je se mnou konec! Vždyť jsem člověk nečistých rtů, mezi lidem nečistých rtů bydlím, a Krále, Hospodina zástupů, jsem viděl svýma očima!" Tu ke mně přiletěl jeden ze serafů, v ruce měl rozžhavený kámen, který vzal kleštěmi z oltáře. (Tím) se dotkl mých úst a řekl: "Hle, dotklo se to tvých úst, zmizela tvá nepravost, bude smyt tvůj hřích!" Pak jsem slyšel hlas Páně, jak praví: "Koho mám poslat, kdo nám půjde?" Řekl jsem: "Zde jsem, mne pošli!"

Druhé čtení

1. Korintánům 15,3-8.11

(Bratři a sestry!) Vyučil jsem vás především v tom, co jsem sám přijal, že Kristus umřel ve shodě s Písmem za naše hříchy; že byl pohřben a že vstal z mrtvých třetího dne ve shodě s Písmem; že se ukázal Petrovi a potom Dvanácti. Pak se zjevil více než pěti stům bratřím najednou – většina z nich dosud žije, někteří však už zesnuli. Potom se zjevil Jakobovi, pak všem apoštolům. A po všech jako poslední jsem ho uviděl i já, nedochůdče. Ale ať už já, nebo oni: tak to kážeme a tak jste v to uvěřili.

Evangelium

Lukáš 5,1-11

Když Ježíš stál u Genezaretského jezera, lidé se něho tlačili, aby slyšeli Boží slovo. Tu spatřil u břehu stát dvě lodě. Rybáři z nich vystoupili a prali síť. Vstoupil na jednu z těch lodí, která patřila Šimonovi a požádal ho, aby trochu odrazil od břehu. Posadil se a z lodi učil zástupy. Když přestal mluvit, řekl Šimonovi: "Zajeď na hlubinu a spusťte síť k lovení!" Šimon mu

odpověděl: "Mistře, celou noc jsme se lopotili, a nic jsme nechytily. Ale na tvé slovo spustím sítě." Když to udělali, zahrnuli veliké množství ryb, že se jim sítě téměř trhaly. Dali znamení společníkům v druhé lodi, aby jim přišli na pomoc, a ti přijeli. Naplnili obě lodě, až se potápěly. Když to Šimon Petr viděl, padl Ježíšovi k nohám a řekl: "Pane, odejdi ode mě: jsem člověk hříšný!" Zmocnil se ho totiž úžas a také všech jeho společníků – nad tím lovem ryb, které chytily; stejně i Zebedeových synů Jakuba a Jana, kteří byli Šimonovými druhy. Ježíš řekl Šimonovi: "Neboj se! Od nynějška budeš lovit lidi." Přirazili s loděmi k zemi, nechali všeho a šli za ním.

K zamyšlení

V dnešním evangeliu spojuje Lukáš dva příběhy: povolání prvních učedníků a zázrak při rybolovu. Jelikož je Petr připraven zcela důvěřovat Bohu, je mu a jeho druhům svěřen úkol doprovázet lidi k Ježíši. Není těžké si z toho vyvodit paralely k našim životním cestám. Když se necháme v pevné víře vést Kristem, může zasáhnout do našeho života tak, že to bude pro nás a lidi kolem nás požehnání.

Ježíš nastupuje do Šimonovy lodě – to znamená, že iniciativa vychází od Ježíše. Nemusíme se tedy snažit, abychom přitáhli Boží pozornost, ale Bůh nás vyhledává jako první. Ježíš si nevybírám žádný zvláštní okamžik, aby Petra povolal: volá ho při jeho každodenní činnosti, při čištění sítí, po jednom více či méně úspěšném rybolovu. Na jedné straně se Petr zabývá každodenními problémy, ale na druhé straně zůstává otevřený Ježíšovu volání: proti vší logice a proti všem zkušenostem je se svými druhy připraven vložit svůj osud do Ježíšových rukou. Kdo se toho odváží, zvítězí, kdo se neodváží, promarňuje tuto příležitost a kdo si je jistý sám sebou, ztrácí vše, možná ne v povrchním pohledu světa, ale v hluboké životní zkušenosti.

Úspěšný lov přemáhá učedníky a vyvolává v nich strach. Petr prohlásí to, co asi všichni sami pociťujeme: "Pane, odejdi ode mě, neboť jsem člověk hříšný!" V souvislosti se zkušeností Boží slávy se zvyšuje i citlivost pro vlastní vnitřní stav. Pavel (který se ve druhém čtení nazývá "nedochůdčetem") stejně jako Petr prožije své vnitřní napětí a rozervanost, své hranice a protiklady, svou lidskou ubohost a zranitelnost. Všechny jejich přímé a nepřímé cesty jejich životů si uvědomují při setkání s Kristem. Přesto jsou Kristem vyvoleni a on si jich váží; co bylo před tím se nevymaže, ale přeměňuje se a je dále formováno. Zkušenost vlastní nedokonalosti a touhy po osvobození se může uskutečnit v každém z nás, když v každém skutku nebo člověku vidí toho "svatého".

Když Ježíš odpovídá Petrovi na jeho pochyby: "Neboj se!" znamená to: nekladu na tebe nároky, které nemůžeš dosáhnout. Chci ti pomoci stát se tím, co Bůh již vložil do tvého nitra. Toto příslibení je pro každého člověka, který se rozhodne následovat Krista.

Povolání a poslání čerpají svou sílu ze setkání a ze vztahu Boha s člověkem a člověka s člověkem. Rozhodující zůstává naše reakce na každé povolání, které roste ze setkání: máme tolik důvěry v Božím vztahu a ve vztahu s jinými lidmi, jsme připraveni úplně se odevzdat? "Jen málo lidí má ponětí o tom, co by z nich Bůh udělal, kdyby se bezvýhradně odevzdali vedení Boží milosti." (Ignác z Loyoly)

5. neděle v mezidobí C

*Mistře, celou noc jsme se lopotili,
a nic jsme nechytli.
Ale na tvé slovo spustím síť. (Lk 5,5)*

První čtení

Izaiáš 6, 1-2a.3-8

Toho roku, kdy zemřel král Uzijáh, viděl jsem sedět Pána na vysokém a vznešeném trůnu, lem jeho (roucha) naplňoval svatyni. Nad ním stáli serafové. Jeden volal na druhého: "Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů, celá země je plná jeho slávy." Čepy prahů se chvěly tímto voláním a dům se naplnil dýmem. Tu jsem zvolal: "Běda mně, je se mnou konec! Vždyť jsem člověk nečistých rtů, mezi lidem nečistých rtů bydlím, a Krále, Hospodina zástupů, jsem viděl svýma očima!" Tu ke mně přiletěl jeden ze serafů, v ruce měl rozžhavený kámen, který vzal kleštěmi z oltáře. (Tím) se dotkl mých úst a řekl: "Hle, dotklo se to tvých úst, zmizela tvá nepravost, bude smyt tvůj hřích!" Pak jsem slyšel hlas Páně, jak praví: "Koho mám poslat, kdo nám půjde?" Řekl jsem: "Zde jsem, mne pošli!"

Druhé čtení

1. Korintánům 15, 1-11

Chci vám, bratři a sestry, vyložit radostnou zvěst, kterou jsem vám už hlásal. Vy jste ji přijali a jste v tom pevní. Ona vás vede ke spáse, když se jí držíte přesně tak, jak jsem vám to kázal; jinak jste uvěřili nadarmo. Vyučil jsem vás především v tom, co jsem sám přijal, že Kristus umřel ve shodě s Písmem za naše hříchy; že byl pohřben a že vstal z mrtvých třetího dne ve shodě s Písmem; že se ukázal Petrovi a potom Dvanácti. Pak se zjevil více než pěti stům bratřím najednou – většina z nich dosud žije, někteří však už zesnuli. Potom se zjevil Jakubovi, pak všem apoštolům. A po všech jako poslední jsem ho uviděl i já, nedochůdce. Ano, já jsem nejnepatrnější z apoštolů; nejsem ani hoden, abych byl nazýván apoštolem, protože jsem pronásledoval Boží církev. Ale Boží milostí jsem to, co jsem, a jeho milost, kterou mi udělil, nezůstala ležet ladem. Ano, pracoval jsem do únavy daleko více než všichni ostatní. Vlastně ne já, nýbrž Boží milost se mnou. Ale ať už já, nebo oni: tak to kážeme a tak jste v to uvěřili.

Když Ježíš stál u Genezaretského jezera, lidé se něho tlačili, aby slyšeli Boží slovo. Tu spatřil u břehu stát dvě lodě. Rybáři z nich vystoupili a prali sítě. Vstoupil na jednu z těch lodí, která patřila Šimonovi a požádal ho, aby trochu odrazil od břehu. Posadil se a z lodi učil zástupy. Když přestal mluvit, řekl Šimonovi: "Zajeď na hlubinu a spusťte sítě k lovení!" Šimon mu odpověděl: "Mistře, celou noc jsme se lopotili, a nic jsme nechytili. Ale na tvé slovo spustím sítě." Když to udělali, zahrnuli veliké množství ryb, že se jim sítě téměř trhaly. Dali znamení společníkům v druhé lodi, aby jim přišli na pomoc, a ti přijeli. Naplnili obě lodě, až se potápěly. Když to Šimon Petr viděl, padl Ježíšovi k nohám a řekl: "Pane, odejdi ode mě: jsem člověk hříšný!" Zmocnil se ho totiž úžas a také všech jeho společníků – nad tím lovem ryb, které chytili; stejně i Zebedeových synů Jakuba a Jana, kteří byli Šimonovými druhy. Ježíš řekl Šimonovi: "Neboj se! Od nynějška budeš lovit lidi." Přirazili s loďmi k zemi, nechali všeho a šli za ním.

K zamyšlení

V dnešním evangeliu spojuje Lukáš dva příběhy: povolání prvních učedníků a zázrak při rybolovu. Jelikož je Petr připraven zcela důvěřovat Bohu, je mu a jeho druhům svěřen úkol doprovázet lidi k Ježíši. Není těžké si z toho vyvodit paralely k našim životním cestám. Když se necháme v pevné víře vést Kristem, může zasáhnout do našeho života tak, že to bude pro nás a lidi kolem nás požehnání.

Ježíš nastupuje do Šimonovy lodě – to znamená, že iniciativa vychází od Ježíše. Nemusíme se tedy snažit, abychom přitáhli Boží pozornost, ale Bůh nás vyhledává jako první. Ježíš si nevybírání žádný zvláštní okamžik, aby Petra povolal: volá ho při jeho každodenní činnosti, při čištění sítí, po jednom více či méně úspěšném rybolovu. Na jedné straně se Petr zabývá každodenními problémy, ale na druhé straně zůstává otevřený Ježíšovu volání: proti vši logice a proti všem zkušenostem je se svými druhy připraven vložit svůj osud do Ježíšových rukou. Kdo se toho odváží, zvítězí, kdo se neodváží, promarní tuto příležitost a kdo si je jistý sám sebou, ztrácí vše, možná ne v povrchním pohledu světa, ale v hluboké životní zkušenosti. Úspěšný lov přemáhá učedníky a vyvolává v nich strach. Petr prohlásí to, co asi všichni sami pociťujeme: "Pane, odejdi ode mne, neboť jsem člověk hříšný!" V souvislosti se zkušeností Boží slávy se zvyšuje i citlivost pro vlastní vnitřní stav. Pavel (který se ve druhém čtení nazývá "nedochůdčetem") stejně jako Petr prožije své vnitřní napětí a rozervanost, své hranice a protiklady, svou lidskou ubohost a zranitelnost. Všechny jejich přímé a nepřímé cesty jejich životů si uvědomují při setkání s Kristem. Přesto jsou Kristem vyvoleni a on si jich váží; co bylo před tím se nevymaže, ale přeměňuje se a je dále formováno. Zkušenost vlastní nedokonalosti a touhy po osvobození se může uskutečnit v každém z nás, když v každém skutku nebo člověku vidí toho "svatého".

Když Ježíš odpovídá Petrovi na jeho pochyby: "Neboj se!" znamená to: nekladu na tebe nároky, které nemůžeš dosáhnout. Chci ti pomoci stát se tím, co Bůh již vložil do tvého nitra. Toto příslibení je pro každého člověka, který se rozhodne následovat Krista.

Povolání a poslání čerpají svou sílu ze setkání a ze vztahu Boha s člověkem a člověka s člověkem. Rozhodující zůstává naše reakce na každé povolání, které roste ze setkání: máme tolik důvěry v Božím vztahu a ve vztahu s jinými lidmi, jsme připraveni úplně se odevzdat? "Jen málo lidí má ponětí o tom, co by z nich Bůh udělal, kdyby se bezvýhradně odevzdali vedení Boží milosti." (Ignác z Loyoly)